

ต่างกัน แต่ อยู่ด้วยกัน

โดย เบธานี บาร์โธโลมิว
(เรียบเรียงตามเรื่องจริง)

“ให้พวกเขามัศจรรย์โดยวิธีใด ณ สถานที่ใด หรือสิ่งใดก็ได้ที่พวกเขาจะนมัสการ” (หลักแห่งความเชื่อ 1:11)

เอลลีกับครอบครัวจะไปเยี่ยมลูกพี่ลูกน้องที่อยู่ไกล เอลลีตื่นเต้นมาก! เธอไม่ได้เจอพวกเขาานแล้ว ก่อนเดินทาง พ่อแม่ของเอลลีบอกว่ายากพูดอะไรบางอย่าง

“เมื่อเราอยู่กันเป็นครอบครัว เราสวดอ้อนวอนก่อนอาหารทุกครั้ง และบางครั้งเราคุยกันเรื่องโบสถ์ ลูกใหม่? คุณพ่อถาม

“ถูกค่ะ!” เอลลีตอบ

“แต่การเดินทางครั้งนี้จะต่างกันนิดหน่อย” คุณแม่พูด

“คุณลุงคุณป้าของลูกไม่ได้ไปโบสถ์แล้ว พวกท่านไม่ชอบเวลามีคนพูดกับพวกท่านเรื่องโบสถ์”

เอลลีหน้าใจ “ทำไมล่ะคะ?”

“เราไม่รู้เหตุผลทั้งหมดหรอก” คุณพ่อตอบ “แต่พวกท่านรักเรามาก พ่อคิดว่าพวกท่านไม่อยากเถียงกับเรา หรือทำร้ายความรู้สึกเรา ก็เลยขอให้เราไม่พูดเรื่องโบสถ์กับพวกท่าน”

เอลลีพยักหน้า

“เรายังอ่านพระคัมภีร์ของเราและสวดอ้อนวอนขณะอยู่ที่นั่นได้เหมือนเดิม แต่เราจะทำเฉพาะครอบครัวเรา” คุณแม่บอก

ภาพประกอบโดย เบลิน ทิล่า

“แล้วตอนกินอาหารล่ะคะ?” น้องสาวของเอลลีถาม “ไว้ค่อยคุยกันอีกที” คุณแม่พูด “ถ้าพวกท่านไม่สวดอ้อนวอนก่อนอาหาร เราต่างคนต่างสวดอ้อนวอนในใจก็ได้”

“โอเค” เอลลีพูด “หนูทำได้ค่ะ!”

วันต่อมา ครอบครัวของเอลลีเข้าไปในรถ พวกเขาขับไปถึงตึกคีนัน เมื่อมาถึงบ้านลูกพี่ลูกน้อง คุณลุงคุณป้าของเอลลีช่วยพวกเขาขึ้นกระเปาะลงจากรถ จากนั้นทุกคนก็เข้านอน

เช้าวันรุ่งขึ้น เอลลีกล่าวคำสวดอ้อนวอนก่อนเข้าครัวไปกินอาหารเช้า เธอรู้สึกประหม่านิดหน่อยที่ได้เจอ

ครอบครัวเธอ แต่คุณป้ามานั่งข้างๆ เธอพร้อมกับยิ้มให้เธออย่างอบอุ่น

“พวกเราบางคนจะไปร้านเสริมสวยของลูกพี่ลูกน้องของหนูตอนสายๆ วันนี้ ยากไปด้วยกันหรือเปล่า?” เธอถามเอลลี

“ร้านทำผมหรือคะ?” เอลลีถาม

“ใช่จ๊ะ! หนูกับน้องสาวจะได้ทำผมถ้าอยากทำ” เอลลียิ้มและพยักหน้า น่าสนุก!

หลังอาหารเช้า พวกเขาขึ้นรถประจำทางไปร้านเสริมสวย เอลลีชอบดูลูกพี่ลูกน้องของเธอทำงาน นิ้วของเธอขยับไปมาอย่างรวดเร็วขณะที่เธอหวีผมและถักเปีย หลังจากทุกคนทำผมเสร็จแล้ว พวกเขาก็ทำทำเดินแฟ้ชขึ้นโชว์หน้ากระจกเสริมสวยแล้วก็หัวเราะคิกคักกับทรงผมใหม่ของพวกเขา

วันต่อมา ฝนตกหนัก ทุกคนจึงตัดสินใจเล่นเกมกระดานอยู่ในบ้าน เอลลีกับลูกพี่ลูกน้องคนหนึ่งอยู่ทีมเดียวกันแข่งกับพี่ชายสองคน พวกเขาหยอกล้อกันขณะเล่นเกมแข่งกัน

“พวกเราชนะ!” เอลลีตะโกนขณะเธอขยับตัวเดินไปสุดกระดาน ทุกคนแปะมือกัน—แม้แต่ลูกพี่ลูกน้องที่อายุมากกว่าซึ่งแก้มแก้มแดงเสียตอนแพ้

หลังจากอยู่ที่นั่นไม่กี่วันก็ได้เวลากลับบ้าน ขณะเอลลีขึ้นไปนั่งเบาะหลัง เธอได้ยินครอบครัวเธอกล่าวลา

“พวกเราจะคิดถึงคุณ!”

“กลับมาเร็วๆ นะ!”

“เรารักพวกคุณมาก!”

เอลลียิ้มและโบกมือขณะรถเคลื่อนตัวออกไป เธอสนุกมาก ถึงแม้พวกเขาจะเชื่อต่างจากพวกเธอ แต่พวกเขาก็ยังเป็นครอบครัวที่มีความสุข ●

ผู้เขียนอาศัยอยู่ในจอร์เจีย สหรัฐอเมริกา